

[Wilhelm]

praktisk taget heller ikke med i den nævnte 1976-plan.

Men det er olien og gassen, forslagsstillerne nævner, og der er én interessant ting ved det, og det er, at de åbenbart går ind for styring og for påbud nu, for ellers er det jo fuldstændig umuligt at forberede den lovgivning i løbet af dette folketingsår. Hvad er det ellers, man har tænkt sig at man skal styre efter? Hvad er det for en lovgivning, man har tænkt sig at sætte i værk? Det er nogle af de samme partier, der har foræret disse ting væk til A. P. Møller så sent som i sommeren 1976, som først opgav vetoretten mod ilandføring andre steder end i Danmark, som dernæst opgav vetoretten mod afbrænding, som dernæst opgav at insistere på en køberet, med det resultat at man i dag som bekendt ikke har nogen som helst garanti for at få ilandført hverken olien eller gassen. Hvad er det så for et lovgrundlag, man vil tilvejebringe, og hvad er det for beslutninger, man vil have truffet?

Man er henvist til at forhandle om køb, og jeg ser, at selv disse forslagsstillere dog nu har undladt det argument, de brugte i september med betalingsbalancen. Måske har de erkendt, at disse koncessioner i 15. juli-aftalen fra 1976 er så forrygende, at om man så pumpede hele det danske energiforbrug op fra den danske del af Nordsøoklen, er der ingen garanti for bedring af betalingsbalancen. Det er et resultat af de glade givers udskejelser tidligere og senest i sommeren 1976.

Jeg vil sige til sidst til hr. Svend Haugegaard, der talte om, »om vi sælger naturgasen videre«, at der er ikke noget med, at »vi« sælger. Det er 4 store multinationale selskaber, der tager stilling til det. Det er ikke nogen her i salen eller her i landet i princippet. Det er nogle helt andre. Der er ikke noget »vi« i den sammenhæng.

John Winther (KF):

Det er egentlig en mærkværdig skæbne, regeringens eget forslag om ikrafttrædelsesloven for kernekraft har fået her i folketinget. Vi har været inde på det nogle gange i dag, og jeg skal da kun kort lige gentage, hvad regeringen rent faktisk sagde i 1976, da den selv lagde sit forslag frem for folketinget.

Der blev sagt, at det var et forslag, der hastede. Vi er enig med regeringen i dette.

Vi fik at vide, at det var den energikilde, vi umiddelbart kunne gå i gang med at udnytte. Vi fik at vide, at regeringen finder, at de miljø- og sikkerhedsmæssige spørgsmål er tilstrækkeligt belyst, og vi fik at vide, at Danmark ikke fortsat kan tillade sig at afvise anvendelse af kernekraft, navnlig under henvisning til vores totale afhængighed af olie. Det var, hvad der blev sagt i foråret 1976, og det var meningen, at denne lovgivning skulle have været klar i august måned 1976.

Vi har egentlig aldrig rigtig fået et svar på, hvad der skete i disse ganske få måneder, der begrundede, at der blev en udsættelse, en udsættelse, som altså foreløbig har været her til december måned 1977.

Men når dette er sagt, så vil jeg da gerne takke for det tilsagn, der lå i handelsministerens redegørelse, om at man stadig væk betragter kernekraften som en af de afgørende hovedhjørnestene i regeringens energiplan. Det føler vi dog er et skridt på vejen, at man ikke har fraveget dette standpunkt. Handelsministeren var også glad for – og jeg skal da gerne bekræfte det på forslagsstillernes vegne – at der i det forslag til folketingsbeslutning, der her er fremsat, ligger en opbakning bag regeringens energiplan. Ellers bad vi jo ikke om at få fremmet denne plan. Men forholdet er jo det, at så længe man tager nogle af de allervæsentligste elementer ud af energiplanen, ja, så må vi egentlig konstatere, at vi faktisk ikke har nogen energiplan. Jeg sagde det i foråret, da vi havde den sidste debat, og jeg er altså beklageligvis nødt til at gentage det nu.

Vi har fået at vide, at der nu kommer – det fik vi også at vide i foråret, og det ser vi naturligvis frem til – en prioriteringsliste over, hvilke ting vi kan investere i her i samfundet. Vi fik også at vide – og det betragter jeg naturligvis som væsentligt, men jeg vil gerne bede handelsministeren om at bekræfte det – at man arbejder med affaldsproblematikken på en sådan måde, at tingene kan forventes afsluttet inden for en rimelig tid.

Det bringer mig naturligvis til at sige, at når man taler om, at det, der kommer her fra forslagsstillerne, er et her-og-nu-forslag, der skal vedtages nu – man fik næsten indtrykket af, at det skulle ske her i eftermiddag – så er det jo ikke rigtigt. Der står udtrykkeligt i for-